

Arrest

nr. 194 536 van 30 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 3 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 februari 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 25 augustus 2017 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 22 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN BERGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 november 2015 huwt de verzoekende partij met dhr. J.T. van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 2 juli 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in hoedanigheid van echtgenote van dhr. J.T., van Belgische nationaliteit.

1.3. Op 3 januari 2017 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03/01/2017 werd ingediend door:

(...)

om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk geldig paspoort.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de vordering tot schorsing

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing wat volgt:

“De verweerder merkt voorafgaandelijk op dat conform artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, het annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing houdend de beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht, opschortende werking heeft.

Geen maatregel van gedwongen tenuitvoerlegging kan derhalve worden genomen t.a.v. verzoekende partij hangende het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekende partij heeft er dan ook geen belang bij om de schorsing van de bestreden beslissing te verzoeken.

De vordering tot schorsing is dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan belang.”

Artikel 39/79, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 8° van het tweede lid van artikel 39/79, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

3. Over het voorwerp

De verzoekende partij geeft aan dat zij, ingevolge een nieuwe aanvraag van 11 januari 2017, in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie geldig van 11 januari 2017 tot 11 juli 2017.

De Raad wijst er in deze op dat het bevel om het grondgebied te verlaten onverenigbaar is met dergelijk attest van immatriculatie, zodat het bevel minstens als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd (cf. RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)). Hierbij dient te worden opgemerkt dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046).

De verzoekende partij betoogt zelf dat, gelet op het attest van immatriculatie, *“de bestreden beslissing en de kennisgeving zonder voorwerp”* is.

De verwerende partij betoogt in haar nota met opmerkingen dat de kritiek van de verzoekende partij juridische grondslag mist, dat de afgifte van een attest van immatriculatie niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, aangezien deze geen verband houdt met de aanvraag die zij op 2 juli 2016 heeft ingediend – dit is de aanvraag in antwoord waarop de bestreden beslissing is genomen – doch enkel met de aanvraag die zij op 11 januari 2017 heeft ingediend. Bovendien kan, volgens de verwerende partij, de verzoekende partij niet ernstig beweren dat de bestreden beslissing op

heden zonder voorwerp zou zijn, nu de afgifte van een attest van immatriculatie niet impliceert dat aan de verzoekende partij, in antwoord op haar aanvraag van 11 januari 2017, effectief een verblijfsdocument werd toegekend. Zij stelt voorts dat door het gemeentebestuur geen verblijfsrecht wordt toegekend, dat het gemeentebestuur bovendien geenszins bevoegd is voor het toelaten of machtigen van vreemdelingen tot verblijf in het Rijk. Zij wijst er nog op dat uit het feit dat het attest van immatriculatie niet werd opgenomen in hoofdstuk IV van het vreemdelingenbesluit – hoofdstuk dat betrekking heeft op ‘verblijfs- en vestigingsvergunningen’, blijkt dat dit document niet als verblijfsdocument kan worden beschouwd. De verwerende partij benadrukt dat een attest van immatriculatie slechts tijdelijk het verblijf van de betrokkene dekt, namelijk tot op het ogenblik dat er een definitieve beslissing aangaande de verblijfsaanvraag van 11 januari 2017 wordt genomen. Zij wijst er nog op dat indien de beslissing een negatieve beslissing zou zijn, de verzoekende partij onherroepelijk gevolg moet geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Ter terechtzitting verwijst de verwerende partij naar de nota met opmerkingen.

De Raad herhaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten onverenigbaar is met dergelijk attest van immatriculatie, zodat het bevel minstens als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd (cf. RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)) en dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046).

Ingevolge de handeling van de verwerende partij, zijnde het verlenen van een (tijdelijk) verblijf na datum van de bestreden beslissing, *in casu* een bevel om het grondgebied te verlaten, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing, in zoverre deze het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, impliciet werd ingetrokken door de verwerende partij waardoor voornoemd bevel uit het rechtsverkeer is verdwenen. Het betoog van de verwerende partij in haar verweernota, dat met een attest van immatriculatie geen verblijfsrecht wordt toegekend, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Nu het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer is verdwenen, dient te worden vastgesteld dat het beroep, in zoverre het gericht is tegen voornoemd bevel, zonder voorwerp is geworden.

Voorts stelt de Raad evenwel vast dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden in zoverre zij meent dat de beslissing tot weigering van verblijf voor meer dan drie maanden van 3 januari 2017 zonder voorwerp is geworden door het afleveren van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie geldig tot 11 juli 2017, daar de afgifte van voormelde documenten niet impliceert dat aan de verzoekende partij, naar aanleiding van haar aanvraag van 11 januari 2017, wordt gegeven wat zij had gevraagd met haar aanvraag van 2 juli 2016 voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, naar aanleiding waarvan de bestreden beslissing is genomen. Zij beschikt immers niet over een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, doch enkel over een tijdelijk verblijf geldig tot 11 juli 2017 in het kader van het onderzoek naar haar aanvraag. De verzoekende partij kan dan ook, in zoverre de bestreden beslissing betrekking heeft op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, niet gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing zonder voorwerp is.

Bovendien stelt de Raad vast dat de raadsheer van de verzoekende partij op zijn standpunt lijkt terug te komen nu hij ter terechtzitting betoogt dat er nog een belang is bij de zaak, daar naar aanleiding van de aanvraag van 11 januari 2017 een beslissing werd genomen waarbij opnieuw vastgesteld werd dat er geen paspoort is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In haar verzoekschrift zet de verzoekende partij haar middelen uiteen als volgt:

“Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de bestreden beslissing:

II.3.1. De bestreden beslissing (stuk 1) alsook de kennisgeving ervan zijn zonder voorwerp.

Inmiddels werd blijkbaar ingezien dat de bestreden beslissing en de kennisgeving ervan onredelijk zijn. Bijgevolg werd d.d. 11/01/2017 een Bijlage 19ter (stuk 3) afgeleverd aan verzoekster, alsook een Attest van immatriculatie model A GELDIG TOT 11/07/2017 (stuk 4).

Bijgevolg is de bestreden beslissing en kennisgeving zonder voorwerp.

Veiligheidshalve tekende verzoekster toch dit beroep aan.

II.3.2. In subsidiaire orde: de mogelijke schending van het Art. 3 EVRM

- Indien zij zou worden uitgewezen naar Ethiopië zou haar leven in gevaar komen, omwille van de gevaarlijke toestand in Ethiopië op dit ogenblik (stuk 9).

II.3.3. In meer subsidiaire orde: schending van het artikel artikel 40ter van de Wet van 5 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto de schending van het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster heeft haar identiteit gestaafd met haar geboorteakte (stuk 6), haar identiteitskaart uit Ethiopië (stuk 7) en bovendien heeft zij aangetoond dat zij meermaals naar de Ethiopische ambassade een aanvraag heeft gedaan tot het bekomen van een nieuw paspoort (stuk 8).

Om een bevel tot het grondgebied af te vaardigen omdat de Ethiopische ambassade traag werkt, is dan ook onredelijk.

De beslissing is niet afdoende gemotiveerd en het artikel 40 ter van de Verblifswet werd geschonden."

4.2. Betreffende punt II.3.1. wijst de Raad op wat volgt.

4.2.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partij in gebreke blijft een voldoende duidelijke en nauwkeurige omschreven middel naar voren te brengen. Dit onderdeel van de uiteenzetting in het verzoekschrift is dan ook onontvankelijk.

4.2.2. Daarnaast wijst de Raad op wat betreffende deze uiteenzetting reeds werd vermeld onder punt 3.

4.3. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

4.3.1. De Raad wijst er op dat de thans bestreden beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, op zich geen verwijderingsmaatregel bevat. Een schending van de artikel 3 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien van een beslissing die, zoals *in casu*, geen verwijderingsmaatregel omvat (*cf.* RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866; RvS 25 maart 2004, nr. 129.737).

De Raad herhaalt dat het beroep, in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is (zie punt 3.).

4.3.2. Ten overvloede wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij verwijst weliswaar naar koppen van artikels van oktober 2016 op de website van diredactie.be, doch brengt geen enkel begin van bewijs bij om aan te tonen dat zij bij een eventuele terugkeer zal terechtkomen op een plaats en in omstandigheden waar zij een ernstig risico loopt getroffen te worden. De verzoekende partij toont niet aan dat iedere vreemdeling bij een terugkeer naar Ethiopië een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, terwijl dit evenmin kan worden afgeleid uit het door de verzoekende partij toegevoegde documentatie. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de situatie in Ethiopië zodanig is dat iedere vreemdeling, ongeacht de individuele omstandigheden, bij een terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dan wel dat zij een dergelijk risico loopt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

Bijkomend benadrukt de Raad nog dat niets de verzoekende partij verhindert om een asielaanvraag in te dienen, indien zij meent dat haar leven in gevaar zou komen bij een uitwijzing naar Ethiopië.

4.4. Betreffende het gestelde in punt II.3.3.

4.4.1. De verzoekende partij beroept zich op een schending van artikel 40^{ter} van de vreemdelingenwet *iuncto* de schending van het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij betoogt dat zij haar identiteit heeft gestaafd met haar geboorteakte, haar identiteitskaart uit Ethiopië en zij aangetoond heeft dat zij meermaals aan de Ethiopische ambassade een aanvraag heeft gedaan tot het bekomen van een nieuw paspoort. Zij meent dat het onredelijk is om een bevel om het grondgebied af te leveren daar de Ethiopische ambassade te traag werkt. Zij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en het artikel 40^{ter} van de vreemdelingenwet is geschonden.

4.4.2. Vooreerst wijst de Raad er opnieuw op dat in zoverre deze kritiek gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, deze onontvankelijk is daar het beroep, in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is. Aldus is de kritiek van de verzoekende partij dat het onredelijk is om een bevel om het grondgebied af te leveren daar de Ethiopische ambassade te traag werkt, niet dienstig.

4.4.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op grond van artikel 40^{ter} van de vreemdelingenwet op 2 juli 2016 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van dhr. J.T., van Belgische nationaliteit. De verzoekende partij beriep zich aldus ten overstaan van het bestuur op het gegeven dat zij een familielid is van een burger van de Unie/Belg in de zin van artikel 40^{bis}, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40^{bis}, §4 van de vreemdelingenwet bepaalt in dit verband:

*“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.
[...].”*

Artikel 40^{ter}, §2 van de vreemdelingenwet stelt vervolgens:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40^{bis}, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”*

Artikel 52, §§ 2 en 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, op grond waarvan de bestreden beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen, luidt als volgt:

“§2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij, indien de verzoekende partij geen bewijs van identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid van de vreemdelingenwet, overmaakt, zij de aanvraag weigert door middel van een bijlage 20.

Artikel 41, §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2

*Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.
(...)”*

Het bewijs van identiteit waarvan sprake in artikel 52, §2 van het vreemdelingenbesluit betreft aldus een geldig paspoort.

De verzoekende partij betwist niet dat zij geen geldig paspoort overmaakte, doch meent dat zij haar identiteit gestaafd heeft met haar geboorteakte en haar identiteitskaart uit Ethiopië. Gelet op het feit dat voormelde bepaling duidelijk stelt dat familieleden van burgers van de Unie die geen burger van de Unie zijn, zoals de verzoekende partij, een geldig paspoort dienen voor te leggen, kon de verwerende partij volstaan met de motivering dat de verzoekende partij nagelaten heeft een geldig paspoort voor te leggen. Zij diende niet verder in te gaan op andere, door de verzoekende partij neergelegde, documenten ter staving van haar identiteit, die geen geldig paspoort betreffen, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, bij haar aanvraag van 2 juli 2016 geen geboorteakte en/of identiteitskaart uit Ethiopië heeft voorgelegd, zodat haar kritiek hoe dan ook feitelijke grondslag mist.

In zoverre de verzoekende partij bij haar verzoekschrift een kopie van een geboorteakte en een kopie van een Ethiopische identiteitskaart voorlegt, wijst de Raad er aldus op dat deze documenten niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

In zoverre de verzoekende partij nog zou menen dat zij haar identiteit aangetoond heeft door het voorleggen van een bewijs dat zij meermaals aan de Ethiopische ambassade een aanvraag heeft gedaan tot het bekomen van een nieuw paspoort, kan zij niet gevolgd worden. Immers betreft het een document dat aantoonst dat zij een paspoortaanvraag heeft ingediend, doch geenszins het bewijs van het beschikken over een Ethiopisch paspoort.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Betreffende de voorgehouden schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonst dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Een schending van artikel 40^{ter} van de vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.5. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER